

Θα χυθεί αίμα

ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ
ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΓΚΛΙΝΗ

Χθες κλείσαμε με τον πόλεμο της Αμερικής με το Μεξικό, οπότε και οι ΗΠΑ απέσπασαν μεγάλο κομμάτι γης από τους Μεξικανούς. Αμέσως δημιουργήθηκε ζήτημα εάν η νέα πολιτεία, το Νέο Μεξικό, θα ήταν δουλοκτητική ή όχι.

Από τον πόλεμο αυτό αναδείχθηκε ένας κλασικός «Αμερικανός ήρωας», ο στρατηγός Ζαχαρίας Τέιλορ. Οπως εκατό και κάτι χρόνια αργότερα με τον Αϊζενχάουερ, ο Τέιλορ έγινε και αυτός πρόεδρος χάρη σε αυτή την περγαμνή. Ο πόλεμος έληξε το 1848 και ο Τέιλορ εξελέγη 12ος πρόεδρος των ΗΠΑ την ίδια χρονιά. Η θητεία του ξεκίνησε το 1849, αλλά έληξε πολύ πρόωρα το 1850, με τον αιφνίδιο θάνατό του. Το βασικό αίτημα στην προεδρία του ήταν το ίδιο με των προκατόχων του: να διατηρήσει ζωντανή την Ένωση.

Ο «γερο-αγροίκος», όπως τον αποκαλούσαν για τους τρό-

πους του, πρότεινε το Νέο Μεξικό να μην είναι δουλοκτητική αποικία. «Θεωρούσε ότι το κλίμα παραήταν ξηρό για να ευδοκιμήσουν εκεί οι καλλιέργειες που ευνοούσαν τη χρησιμοποίηση δούλων», γράφει ο ιστορικός Τζέιμς Γουέστ Ντέιβιντσον στη «Μικρή ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών» (μτφρ.: Ανδρέας Παππάς, εκδ. Πατάκη), προσθέτοντας: «Οι Νότιοι έμειναν άναυδοι. Ο Τέιλορ ήταν από τη Λουιζιάνα και δουλοκτητής ο ίδιος! Αντί να συνδυάσει μια πολιτεία όπου θα απαγορευόταν το δουλεμπόριο με μια πολιτεία όπου θα επιτρεπόταν, πρότεινε να δώσει στον Βορρά δύο ελεύθερες πολιτείες και να ανατρέψει έτσι την ισορροπία στη Γερουσία (δεκαπέντε πολιτείες από

κάθε πλευρά). Οι πιο οργισμένοι Νότιοι, γνωστοί ως “πυροφάγοι”, συγκάλεσαν συνεδρίαση στο Νάσβιλ του Τενεσί, προκειμένου να εξετάσουν το ενδεχόμενο ακόμα και απόσχισης από την Ένωση».

Γράφαμε χθες για τους συμβιβασμούς που είχαν ξεκινήσει πάνω σε αυτό το ακανθώδες θέμα ήδη από το 1787. Στον συμβιβασμό του 1850, η Ένωση σώθηκε ακόμα μία φορά.

Μεταξύ των μέτρων που ελήφθησαν, περιλαμβανόταν και ένα με το οποίο οι Βόρειοι υποχρεώνονταν να συνδράμουν τους Νοτίους στη σύλληψη σκλάβων δραπετών προς τον βορρά. Μολονότι ο φυλετικός διαχωρισμός ήταν μια κοινωνική καθημερινότητα και σε πολλές βόρειες πολιτείες,

υπήρξε αντίδραση στον συγκεκριμένο νόμο.

Σύντομα, νέα διαμάχη σχετικά με τη δουλεία ξέσπασε στο Κάνσας και στη Νεμπράσκα. Χύθηκε αίμα όταν ένας Βόρειος υπέρμαχος της κατάργησης της δουλείας, ο Τζον Μπράουν, δολοφόνησε πέντε υποστηρικτές της δουλείας.

«Η διαμάχη σχετικά με τη δουλεία», γράφει ο Ντέιβιντσον, «κλώνιζε το παλιό σύστημα των πολιτικών παρατάξεων. Πολλοί Βόρειοι Ουίγοι και Δημοκρατικοί εντάχθηκαν σε νέες οργανώσεις. Μάλιστα, με την άνοδο του κινήματος υπέρ της δουλοκτησίας στο Κάνσας, έστρεψαν την προσοχή τους ειδικά σε ένα νέο κόμμα, τους Ρεπουμπλικανούς».

Επρόκειτο να χυθεί και άλλο αίμα προτού καν πηχθούν οι πρώτες τουφεκιές του Εμφυλίου, το 1861. Και υπόψη: ο Αβραάμ Λίνκολν ήταν ένας Ρεπουμπλικανός πρόεδρος. Η συνέχεια αύριο.